

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosc da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbife njedželfke łopjeno

W Budyschinje

2. septembra 1934

Bauzen

14. njedžela po šwjatej Trojizy.

Phil. 3, 12—16.

My křesćizijeno mamy šo dwejom strachow hladacž, šo bnychnj prawnj pucž k šbóžnosći namakali. Přěni strach je, šo lěni ruzy do klina položimj a měnimj: Bóh wschał wschitko we mni dołonja, tuž njetrjebam ja šo prózowacž ani wo wu-šwjeczenje šwojeho žiwjenja wojowacž. Druhi strach pak je tón, šo na šamžnu móž pšchewjele dawamj a šo bludnemu měnjenju podawamj, jako móhli my šami se šobu to dozpečž, šchož Bóh šebi wot naž žada, šwoju dołonjanoscž, hdžež tola płaczi: „Móž našcha dołoncz njemóže.“ Wot šwjateho japo-šchoła Pawoła móžemy woboje wuknyčž, prawu ponižnosćž, kiž šo jenož na Božu móž spušcžza, a prawu pilnosćž, kotraž šamžne moznj napina. K tomu Pawoł nam dženzka pšchwoła: Š křesćizijanom byčž to reka:

Niž wobšedžecž, ale šapšchijecž,
niž wotpoczowacž, ale wojowacž,
niž wróczo, ale dopřědka hladacž.

„Niž jako bnych to šame hižo šapšchijal abo hižo dołonjanj był“, to šu šłowa š erta najwjetšeho wschitkich šwjatnych japošchołow. Wón, kotremuž běchu Bože potajnistwa wošebje šjewjene, wón, pšches kotrehož ert šu štožkazy k wěrije pšchi-šchli, wón, kiž w nutrnym towarštwje wěry se šwojim Šbóž-nikom šteješče, tutón praji, šo njeje ani Křyštuka ani kře-šćizijanštu dołonjanoscž došpólnje šapšchijal. Šbožo w Křy-štuku jemu žane wobšedženštw njeje, ale něšcho, šchož dnybi šebi wschědnje šnowa dołoncz. Kač džiwni šu tola někotři kře-šćizijenjo. Woni nješku šłoro ničzo ša Křyštuka činili, šu šdalenj wot křesćizijanšteje dołonjanoscže, a tola tak činija, jako bnychu wscho měli, šchož k šbóžnosći trjebaju. W tutej štraschnej šleposći tež my k wulkemu džělej křodžimj. Šo šmny křesćizijenjo, to šo ša naž šamo wot šo rošumi. Ale, šmny my

šo hižo ras š křutnosćju prašcheli, hacž našche křesćizijan-štwo pšched Bohom došahnje? Šbóžnik nam pšchwoła: „Šbóž- ni šu čzi, kiž hlódni a lacžni šu po prawdosći“, my pak šmny tak špězi, tak špokojni se šwojim křesćizijanštwom.

Wěrne křesćizijanštwo žane wobšedženštw njeje, kotre- hož móžemy šo w dobrnym měrije wješelicž, ale wotšchijeny kónz, ša kotrymž mamy njewuštawajzj štačž. Čzim bóle towar- štwo š Křyštukom dozpečemj, čzim bóle špóšnjemj, kač da- lošo šmny hišcže wot njeho šdalenj. Tohodla praji šwjaty Pawoł: „Ša honju pak ša tym, hacž bnych jo šapšchijal, jako tež ja wot Křyštuka Ješuža šapšchijaty šym.“ W tamnej ho- džinje pšched Damaskom bě wschał Křjes Pawoła šapšchijal a jeho w ruzy džeržesche.

Tež po naž je njebjeski Křjes šwoju ruku wupšchestrěl. To je wón čzinił hižo pšchi našchim wukšcženju, hdžež nam pšchwoła: „Njeboj šo, ja šym čze wumohl, ty šy mój!“ W pobožnym štaršchiskim domje, w šchuli, w pacžerškej wučž- bje, pšchezo je wón twoju dušchu šapšchijal. A potom špomń na tamny šwjaty wotomik, hdžež ty pšched Božim woltarjom pošlakny a šwój křcženški šlub wobnowi. Nnješky tehdy ša- čzuwał, kač Šbóžnik pšched twoju dušchu štupi, šo by čze ša šebje žadał a tebi pšchwołał: „Daj mi, mój šyno, šwoju wu- trobu a njeh šo moje pucže twojimaj woczomaj derje špodo- baju.“ A tež na druge wšchelakore waschnje je twój Šbóžnik šwoju ruku po tebi wupšchestrěl, we wješelu a tyšchnosći, na šchorožu a pšchi wotewrijenych rowach.

Šaj, wón je naž wschitkich šapšchijal se šwojej hnadnej ruku. Ale někto nješmemy šo š tym špokojicž, ně, někto dny- bimj my jeho šapšchijecž, jeho wschědnje nuts wsacž do šwo- jeho žiwjenja, kač šo budže jeho wola našcha wola, jeho móž našcha móž, jeho žiwjenje našche žiwjenje, doniž jeho šonu horka žple nješapšchimnjemj a wěcznje njewobšedžimj.

Tu na semi pať nima kšesczijan ženje wotpoczo-
wacz, ale stajnje wojowacz

Schtóž měni, jako by hotowy kšesczijan był, tón wschať
žanu pschicžinu njewidži, šo napinacz ani wojowacz. Wón šo
s tym spoťoji, schtož ma a je. Tajki chze šebi se šwojim kšec-
szijanstwom jenož šwoje žiwjenje porjeńšicž a šwoje šwě-
domje spotojicž. Khrystuš pať njeje k tomu pschichoť, šo by
nam spodobne žiwjenje pschinjeť, ale šo by naše žiwjenje
se šwojatym wojowanjom napjelniť. Wón praji: „Njepomnš-
cze šebi, jako bych pschichoť, mēr na semju pōžlacž. Ša nje-
šym pschichoť, mēr pōžlacž, ale mjecz.“ S tym měni wón to
wojowanje, kiž wschudžom tam nastanje, hdžež šo schto s žy-
lej wutrobu ša njeho wušnawa. Kšesczijan ma wschať šwoje
pschewědczenje pscheczišcžecž pschecziwo wschitkim šadzěw-
kam bjesbōžneho šwěta. Tuto wojowanje ma šo pať pschede
wschēm wjeicž w našej wutrobje. Tam wschať dvě mozy
wo knježstwo wojujetaj, mōž Khrystušoweje wěry a mōž čer-
towškeje bjesbōžnošcže, mōž šwětkla a mōž čžemnošcže. Mj
wschať šami wěmy, šajka wōjna je druhdy w našej wutro-
bje, šak husto to dobre chzemy a tola to ške čžinimy. Běda kōž-
demu, kiž wojowanju we šwojim žiwjenju s pucža dže, kiž
psched kšutnymi rosšudženjemi žiwjenja zoša, kotremuž mēr
a wotpocžint lubšhi je dnžli šbožo dušhe.

Njebědžimy-li šo šwěru,
Esmy-li lěni w bitwje,
Njepšhińdžemy nihdy k mēru,
Šyle šmy bjes nadžije.
Jenož schtož šo prózuje,
Njepšcheczela pschewinje;
Schtož chze krašnu kōnu dohycž,
Dyrbi w wōtrej bitwje pobycž.

Tajke wojowanje njemōžemy s našej mozu wjesč, ale
s tej mozu, kotruž Knjes nam spožcži, hdžj jeho prošymy:

Brōnje podaj ša wōjnu,
Dopomhaj nam k dohycžu.

S kšesczijan om hycž, to njerěka wrōcžo, ale
doprědka hladač.

Eswjaty Pawoť praji: „Ša šapomnju, schtož s pošleda
je a šteju šwěru ša tym, schtož špriōdka je. Ša honju k tomu
wotnyšnenemu kōnjej, ša tym darom, kotruž pošaze to nješje-
ške powoľanje Bože w Khrystušu Jesušu.“

Wrōcžo pohladacz na šwoje žiwjenje, to mōže nam druh-
dy dobre hycž. Dopomnjecže šandženyh hrěchow mōže nam
pomhacz, tute hrěchi pschewinycž. Wrōcžo pohladacz, to mōže
nam pať tež schtōdne hycž, mjenujžy hdžj na tym, schtož bē,
wišajo woštanjemy. Eswjaty Pawoť bē wot tyh wuknyť, kiž
pschi wulkich olympiškich hrach napschemo bēhachu. Tuczi pschi
bēhanju wrōcžo njepohladachu, ale šwojej woczi kruzje na
pucž doprědka a na wotnyšneny kōnz škožichu. Tež mj mamy
bēhacz a wojowacz a honicž, šo bychmy wěčžnu kōnu dostali.
Pschi tym njekmē nicžo šandženeho a nicžo pōdłanšeho naše
myšle wotwobrocžicž wot wotnyšneneho kōnza, wo kotruž dže.
Wjele hišcže psched nami leži, wjele mamy hišcže šami na
šebi dželacz, šo bychmy wotnyšnenemu kōnjej, kšesczijanškej
došonjanošczi bliže pschishli. Tudny na tutej semi ženje hoto-
wi njebudžemy, tudny woštanjemy kšudži, wojowazy, hrěšča-
žy čžlowjekojō. Ale to wěmy: jeli šo šmy šo prawje bēdžili
a wojowali, potom budže Boža hnada nam jōnu daricž, ša
čžimž šmy honili: došonjanošcž, mēr a wěčžne wješele pola
Boha. Šamjen.

Wěra do Jesuša.

Hlōž: Wojuj prawje, hdžj ta hnada.

Jedny Knjes a jena wěra,
Jedny Šbōžnik wobšboža!
Jeho lubošč, mōž a šwěra
Wjedže naž do žiwjenja.

Jedny Knjes a jena wěra,
Jena šwojata kšeczeniza
Wjedže naž do šbōžnoh' mēra,
Do noweho naroda.

Jedny pašnyť, šadko jene
Žive wěčžnje woštanje,
S wěčžnej' šmjercže wumōžene,
Wěčžnu šbōžnošcž doštanje!

Wěra w škutkach dar je Boži,
W bitwje wjedže k dohycžu!
Kotruž tón Duch Boži wodži,
Bože džeczi, herbja šu!

Wumōžene Bože džeczi
Pola Boha wěčžnje šu,
W nješjekach we wěčžnym šwětle
Božu kšwalbu špěwaju!

Herbja Boži, Khrystušowi,
Maja krašne bohatstwo!
W hnadže Božej žiwi, štrowi,
W nješjekach šu mēšczenjo!

Schtōž do Jesom Khrysta wěri,
Tón ma wěčžne žiwjenje!
S Jesušom na prawej čžeri
Domojškōd našch šbōžny je!

Jesuš Khrystuš, našcha hlōwa,
Eswōj štaw čžehnje ša šobu,
Wón naž lubje k šebi woľa;
Šbōžni šu, kiž ša nim du!

J. W.

Wartburg.

Luther šedži čžišhe,
Tam na Wartburgu;
Wjele šedžo pišhe.
Schto ma psched šobu?
Knihy jara šwojate,
We rěcži grichiskej
Šemu pschepodate,
A rěcži macžernej
Tam wón pscheložuje
Eswjatu Bibliju.

Dale ani šlowczka njewēm! Tu je mōj pomjatt nješmil-
nje šapowědžil! To pať jemu nimam ša šlo. Bē runje psched
40 lětami a wot žyrťwje bu wudata mała knižka. Njepomnju
wjazy jeje mjeno ani jeje špišaczela, jenož tute hrōncžko wēm
hišcže, tež wschelake wobrašy: Luther s mandželškej, mēštacž-
ko Eisenach, wošebje pať hrōd Wartburg mam hišcže twjer-
dže w pomjattku. W šchuli wo Lutheru rěčžachmy, tu wědžach,
šo je Wartburg daloko wot naž šdaleny. Bych-li tehdy wē-
džaka, šo jōn ras wohladam, bych drje njemohla čžaka docža-
facž. To je šo mi nētko doštať!

Wot swjasta towarštwow „Ludstwo a domišna“ dónđe na Drieždžanski „Čornobóh“ pscheproschenje wot „Towarštwu Safflich w Saarbrückenje“ w Saarstej krajnje, na pošwjećenje jich chorhoje. Franzowsojo šu tam hišćeje w krajnje. Tohodla bu to pošwjećenje do Lutheroweho městacžka Eisenach pschepołożene. Ssobotu 5. žnjeńza dopołodnja ½10 hodžin dojedžechmy do Lipska; wot tudy čerjesaje dolhi spěšnik je wšchěmi swjastkowymi towarštwami bjes pschěstacžka hač do Erfurta psches rjanu krajinu nimo rjanych wjestkow, kražnych žyrkwinych wěžow, hrodownych rospadantow. Rěka Saale wijsche šo ras k prawizy ras k lěwizy. Po mošće wjazy k róz psches nju jedžechmy. Po pjeczich pschijedžechmy do Eisenacha a dostachmy tam kmane bydlenje w hotelu „Kartenerhof“.

Tu trošku wodnychymy, powjeczerychymy. Po wječeci bě w hotelu „Fürstenhof“ czihe seńdženje a powitanje. Swjastkow pschedžynda knjes Pilz naž lubje witasche, spomni na jemrěteho němstejo presidenta s Hindenburga, kotryž runje na marach ležesche. Semrětemu wěnowachmy czihu mjeńščinu. Se wšchěch stron Němsteje rěčachy wotpóžkany towarštwow. Domoj džěsche drje kóždy i tutej myšlicžku: „Božo, wobradž nam jutšje rjane wjedro!“ A hlej, rano šo módre njebo pokasa. 51 towarštwowych chorhojow stajesche šo ½8 hodžin do cžaha psched Lutherowym pomnik na Adolf Hitlerowym naměšće. Jenož my Sserbowki w drašće běchmy šobu w šredžisnje cžaha, jón do dweju dželow dželo.

Tu Bože šlónčžo cžople šakwěczi. Čehnjechmy psches městacžko na lěžne jewišće; chorhoje stejachu tu w polwoblu; my wostachmy w šredžisnje. Tu bě nětko šwjatocžna Boža šlužba. Knjes direktor předaršeho seminara D. Hohwein šapocžka s tutymi šlowami „Lubi bratšja, hdyž šmy tu do jeneje wošady šhromadženi w Khrystušu, psched woblicžom žiweho Boha, hiba našchu wutrobu džak a šrudoba dla toho muža, kotrehož je Bóh k šebi šawoša. My, kiž šmy jeho pschežiwili, wěmy, šhto ma to mjeno Hindenburg na šebi. Wón je nam pokošak, šo mamy našchu domišnu cžěšćicž jako něšhto wot wótzow namrěte.“

Předaršow hłóž klincžesche jažnje a mješko. Rad bych jeho špěwacž šlyšchala. Wón pak špěwack njeje. Pošawny pilkaču a wošada špěwacke: „Jed'n twjerdy hród je naš Bóh šam.“ Šwjata běšche cžiščina pschi špěwanju Knjesoweje modlitwy. Šdobom pak šo ličžicžka wšchě hibotachu; mily wěšit pschishchumi, šhumjesche šako precž, šnano do Lužizy, powědacž, šak šu Sserbja daloko precž wot domišny, nutni. 10 knježnjow pschinjeke chorhoj na jedleńkowych haložkach. Chorhoj bu roswita, wot předaršja pošwjećena a to s tymi šlowami: „Prěni postrow, kiž ty šmahujesč, škluscha našchemu rjekej Hindenburgej! Tute šlowa žiwjenja pak cži šobu dam: Wir rühmen, daš Gott uns hilft und in seinem Namen werfen wir Panier aus. Das walte Gott, der helfen kann!“

Pschedžynda Saarbrückenskich šo wutrobnje džakowacke; wupraji, šake czeže maja pod Šarnzowškej knucze wustacž a šak žedžiwje džěń wólbny wocžakujaja, šo nadžijejo, šo potom šako žyle k wóznemu krajej škluscheja. 162 dnjow, potom je tón džěń tu, hdyž šoža šwoje mēnjenje šwětej pokasacž.

Chorhoji darichy šapóžkany towarštwow chorhojowe hošče a bantny. S tnyh 51 chorhojow dosta kóžda wot městacžka Eisenacha běny bant s módrnym wobrubom, w šredžisnje šchiz k dopomnjenju na wopnt. Šlónčnje pschepoda pschedžynda Saarbrückenskich předaršej rjanu knihu wo krajnje Saar a s tym běšche šwjatocžnosč šlónčžena.

Dokelž běchmy tu na polpucžu na Wartburg, šo tute šta ludži na horu hibachu. Tuž myšlach, tu je nušne šhwatacž, šo do cžišćeženy njepšhindu, tuž jenož doprědka! Šhubich mošich Sserbow. Ša druhimi dobnwach šo psches šercžinu. Tu bē šlónčnje šakaty grot ščehnjeny. Dway zusej knjesaj mi pomhaščaj pschelěšć, šo šebi draštu njerosdrěch. Čžoplo mi bē, hdyž bēch dōšchla. Štejach tu psched twjerdžisnu na horje, městacžko Eisenach k nohomaj. Bože šlónčžo na nju šwěcžesche, šo šo wšcho šybolesche. Tola tu njebē šhwile myšlicž a hładacž. Tamne čžjody šo hižo bližachu. Dónđech po šastupnu šhartku a šhwatač k wrotam. Na dworje hižo čžjodka ludži cžakasche na wjednika; k nim šo pschishamknyh; tu móžach wondchncž. Wobhladach šebi te twarjenja, kotrež dwór šokoš wokoło wobrubja. Š prawizy bē twarjenje, hdyž Luther wot 4. meje 1521 hač 1. mēřza 1522 jatny jako „Junfer Jörg“ pschebnywasche, a Nowy štestament do macžernej rěče pschekožowacke. Tudny je šwjata Hilžbjeta po dworje šhodžila, je šhodžila dele do města k tym najšhudšim, šhorym a bēdnym. Šsnano ša 10 mjeńščinow wjednik pschindže a mje s mošeho šona wubudži. Wjele ludži bē dōšchlo, tola mošich Sserbow njewidžach. Šhto šym wulkotne a kražne, ale tež šhto šym njerjaneho tu wohladaka, to Wam, lubi čžitarjo, w pschichodnym cžigle powědam. (Pschichodnje dale.)

Šyrfej a štat.

Šnješny džakny šwjedžen abo šwjedžen bura šwjecžimny lětko hižo 30. šeptembra, potajkim poklednju njedželu mēřaza šeptembra a džěń do 1. oktobra. Šón šwjecžka wšchě wošadny žyleje Němsteje šobu. Dowolene pak je, šo šo tam, hdyž šu s dotalnym žnjowym šwjedženjom wošebite štare waschnja, šak wokołocžahanje abo šedženje s poklednim žitom a druge, šjednocžene, wošadny wošebity žnjowny džakny šwjedžen šwjeczi. Wle tež tute wošadny maja powšchitkowny šwjedžen 30. šeptembra šobu šwjecžicž.

Mussolini je na wšchěch šhulskich direktorow a rektorow wokołnik pōžlak, w kotrymž dorasnje žada, šo bychu w šhulskich hodžinach i džěčžimi Nowy šakon čžitali a jón tež pschi roswu- cžowanju wužiwali.

Duchowni pobraduja. Pruska žyrkwina wnyšnosč je pschehlad šestajala wo wupróšdnjennyh a niž šako wobšadžennyh šarach. Tutnyh je hišće pschezo wjele, najwjazy w šakškej provincy. 31. džezembra bēchu tam s 1654 šarow 532 bjes šararja. To je šecžina! Braniborika ma 237 wupróšdnjennyh šarow, Šhlešnska 130, Rańšchopruska 105 a druge provincy mjenje. Mjes tutny šarami budže tež bōrny šerbška šara našesche wulkeje šerbškeje wošadny Šslepo. Šo njeby trjebala dolho abo dožyla niž bjes šerbškeho šararja byčž!

Chorhoje na Božich domach. Mjes šakonjemi, kotrež poklednja nationalšynoda wobšamkny, je tež šakon, kotryž poštaja, šake chorhoje maja šo na Božich domach a tohorunja na druhich žyrkwinskih twarjenjach wupowěšncž. To šu chorhoje Němsteje a pōdla njeju hišće jako šecžka: krajna chorhoj. Druge chorhoje, šak rěka w šakonu, nješmēžja šo we pschichodže wjazny wupowěšecž, potajkim tež niž wjazny bēka chorhoj i šchizom.

Šwjast: „Bund deutscher Heiden“ bēchu w Badenškej šakložili. Po šwojich wustawkach wotpokasuje tutón šwjast, šchescžijansktwo a žyrkwje. Badenška wnyšnosč je nětko tutón šwjast šakasala, dokelž pschecžiwio šchescžijanskim žyrkwjam šteji. —

Wschelake f bliska a daloka.

Redžbuicze! Pšchezo jažo je pšchecy, tak nětke jažo se wožow wokolo Budyschyna, so pšchindu mužšy — móža tež žón-
ste bycz — a nadběhuja tych, kiž su doma, so bychu knihi abo
něšto druge kupili abo skasali. Pšchi tym praja, so maja po-
rucžnosć wot hewaf někoho. Budžcze wobhladniwi a njedaj-
cze so satrašćic. Macze myhl kupic, wobhończe so prjedn,
jeli njewěcze, sčto cžinic. Duchownych nadběhuja tajzy hu-
sto se žadanjom, někajke porucženje napikac a podpikac. Do
toho je nětke tež zyrkwina wyschnosć i wufasom sapschimnyka.
Bě dže tola duchownym se sadžerženjom tajkich wokoloběha-
rjow hušto njelubosnoicze došč nastalo.

Najstaršha žona Němsteje je žobotu 25. augusta wumrě-
ła: Marija Schrepperle w Lenzkirchu w Badenskej. Wona na-
rodži so 6. junija 1828; bu potajkim 106 lět 2 měšazaj a 19
dnjow stara. Tši džeczi su hišcze pšchi žiwjenju. Esu 77, 74
a 72 lět stare. — Wnžo to lěta. Wone pak nicžo na tym nje-
pšcheměnja, so žebi džen wote dnja rospominaj: Sčto wě
mój kónz, wón žnadž je blisko.

Wukrajina. W měscze Lwowje žb katolikojo wukrajinski
pšcheložk Biblije wudali. Sapocžatk tutoho lětitotka wuda
Britiske Biblike Towarstwo wukrajinsku bibliju, kotraž bu
wožebje mjes wukrajinskim wobndlerstwom Galiziskeje a
Wolhyniskeje rosschěrjena. Tutón wudawf je skoro rospicheda-
ty. Lohodla so nowy wudawf wukrajinskeje Biblije pšchito-
tuje. Tutón chzedža do orthodoxnych kaž do lutheriskich a refor-
mirtiskich wožadow rosschěrjcz. — To je runje tak prawe džě-
to sa tuto jubilejne lěto Biblije.

Ruska. Žendželsti arzbiskop rěczesche w žejmje wo hlo-
dže w Ruskej. Wón mēni, so je jich w Ruskej na 6 milionow
ludzi hłodu wumrělo. W jennym i městow, kotrež mējesche
240 000 wobndlerjow, je po jeho wuprajenju 40 000 i hłodom
šahingto. W druhim mēscze, kotrež mējesche 40 000 wobndle-
rjow, wumrě jich 40 procentow, to su 16 000. Čži, kiž su tam
hišcze žiwi, jēdža wožebje pšy a kōczki; howjaje mjažo je
tam žadny wobjed. — Nětke k tomu pšchindže, so je so Ruska
pšchecziwo pomoznym skutkam wuprajila, kotrež i wukraja
pšchithadžachu; tak njeje wjazny wēšte, so tradazy dary doštanu.

„Bomhaj Böh“.

Sakška krajna zyrkej je postajila, so ma so wot 1. oktobra
tutoho lěta mēšacžnje dwōjzy „wožadne kopjeno“, kotrež wo-
na wudawa, we wschěch wožadach powšchitkownje rosschěrjcz.
Wschě druge wožadne kopjena, kotrež hižo mēšachmy, tak na
pšchitkad w zylkej Dubijskej esoriji, maja so i tutym powšchit-
kownym wožadnym kopjenom ljednocžic. Ženicžny našche
žerbste kopjeno „Bomhaj Böh“ wostanje, sčtož je bylo a kaj-
tež je bylo, dofelž je jeho stejnischczo a jeho džělo, kotrež nětke
hižo 44. lěto čžini, wožebite. Wono pak so tutomu powšchit-
kownemu wožadnemu kopjenjej pšchidruži i runym prawom
a wukhadža dale kōždu žobotu pod wyschšchim dohladom a
sarjadnistwom krajneje zyrkwe. Dotalny redaktor našcheho
kopjena je žobu mjes redaktorami, kotrychž je krajna zyrkej
sa tuto nowe wobšchěrne džělo sa Sakšku postajila a wobtru-
cžila, kaž bē to tež w sakškim kopjenu wošjewjene.

Tole dyrbjalo nětke naš Sserbow swolacz, so žebi našche
kopjenko do hišcze wjazny domow skasamy, so so wo jeho ros-
schěrjenje prózujemy, so jo čžitam. A runje tak dyrbi to nēt-
ko naš Sserbow nawabicž, so sa tuto kopjenko džělamy a pi-

hamy, so jo dale a bóle scžinimy wožadne kopjeno, wožadni-
ka, jemu dopikulo i wožadow. My Sserbja chžemy džakowni
bycz, so mamy a so wobthowamy žwoje kopjenko. A knieža
duchowni, kiž smēja nětke mēšacžnje sa němste kopjeno wožad-
ne powěcze podawacz, budža tež i wožadny powěcze podawacz
našchemu žerbstemu kopjenjej. Ale nimo toho je kōždy wožad-
ny a kōžda wožadna, su wschitžny Sserbja, njech bydla hđžež
chzedža, wutrobnje prošeni, žobu džělacz, a su stajnje wu-
trobnje witani žobudžělaczery a wutrobnje witane žobu-
džělaczěrki — haj tež žobudžělaczěrki! Runje mies tymi —
jich licžba njebē hacž žem wulka — kiž redaktora najpilni-
šcho a najžwěrnišcho i pšchinoschkami podpieraža, stej dwē
žobudžělaczery. Džaf a žława žimaj a wschēm, kiž hacž žem
sa našche kopjenko džělachu a pikachu Sserbam k lēpšchemu a
Bohu k čžesczi!

S tym wschēm njech so njedadža našchi Sserbja w Bru-
skej samplicž. Našcha krajna zyrkej wē, so našche kopjeno
„Bomhaj Böh“ tež Wam, lubi Sserbja w Bruskej, žluži. Wo-
no chže a budže Wam dale žlužic, a wono prošny, powjetichcze
jemu polo a rum sa jeho žlužbu i tym, so Wn jemu wjazny a
wjazny domow wotewricze, so jich wjaz a wjaz našche kopjeno
skala a čžita. Kōždy, kiž jo hižo ma, namokwjej druhich, so jo
skasaja, a prózuj so hewaf sa njo! A hišcze něšto! Wn
Sserbja w Bruskej, postarajcze so sa to, so móže našche kopjen-
ko tež Wam něšto i Wajšchich wožadow rosprawjecz a pikacz.
W pošlednim čžahu je to i takim dopikowanjom i Bruskeje
kōždu. Njech je kōž i tym a njech je tež tu nowy saps-
czatk noweho džěla sa našch žerbsti lud, sa našchu ewangeliku
wēru a zyrkej a i tym šdobom sa našch žyly lud a žyly wōtžny
kraj!

Jednore rosprawy móžeja so, hđny jara šhwataja, we
„Sserbskich Nowinach“ wotedacz, hewaf pak njech so wscho
čžele do Nožacziz.

Tak: Bomhaj Böh Wam!

Wyrzacž, farac, samokwitny redaktor.

Nožaczizny — Noštitz, Post Weizenberg.

Na pucz.

„Ženož Sswjate Pižmo je žwojim hlubokim spōnacžom
ma bōjstku mōz, ale niz swjēcha, nē, w jeho hlubinach je to
žiwjenje. Lohodla pntajcze w Pižmje. Wono je wuczaza kni-
ha hlubokeho spōnacža a kniha žiwjenja wschěch čžahow a lu-
dow. Stara, sprawnna, wērna Biblija je tu a stejti tu pšchezo
jažo na bitwischczu a wostawa dobncžěrka. Wona je, kiž wo
Žesufu žwēdczi: to čžini, so je njepšchewinjomna. S Pižma
šesthadža kōžno, spōnacže Žesufa Khrnstuša; a lud refor-
mazije bē lud Biblije. My dyrbimy to tež wostacz; hđny to
wjazny nješžmy, dyrbimy so sažo lud Biblije scžinic.“

Adolf Stoecker.

Čžitajš Ty žwoju Bibliju wschēdnje abo tola šnajmje-
šcha jōnu sa tndžen?

Žistowanje. K. J. W.: Dostach a so džakuju. — Ani. L.
w D.: Runje dōndže a pōndže hnydom dale. Jara wulki džaf
a niz mjenšchu proštwu wo dalšchu pomoz! Redaktor.

Sa 15. po Tr.: S. w B.

Samokwitny redaktor farac Wyrzacž w Nožaczizach (Noštitz b. Weizenberg).
Naklad Sserbska hłowna předašča konferenca w Budyschiny. — Čžišcž
„Sserbske Nowiny“ w Budyschiny. — Wukhadža kōždu žobotu a placž
šchtwōrcžlētne 108 pjenještow.